

KELDERBLOEMPJE

In 1943, in 't midden van de oorlog, zag ik het levenslicht. Op foto's zie ik een klein blond meisje met een zorgelijk, bedrukt gezichtje. Geen lachebekje. Mijn anderhalf jaar oudere zusje Tonny en ik hadden echte soldatenpakjes, waar we beretrots op waren. Samen met een van onze Canadese bevrijders Jack poseerden we op een heuse jeep. Ook herinner ik me nog de bevrijdingsfeesten. De stad ontplofte van vreugde! Nu, na bijna 80 jaar, dringt de roerige werkelijkheid van destijds zich aan mij op. Ik herinnerde mij (van horen zeggen) dat mijn vader af en toe iets opschreef. Na enig zoeken en navragen kwam dankzij mijn zus Marie-José het schriftje van mijn vader mij kortgeleden voor het eerst onder ogen. Eerst de kopietjes, die mijn oudste zus me stuurde. Ik was vooral nieuwsgierig. Ze schreef: 'Papa heeft op 2 notitieblokjes geschreven, en heeft dat later (tot en met blz. 20) netjes in een schriftje overgeschreven. Een gedeelte zat nog met een nietje vast, andere velletjes zijn los. Ik ga ze sorteren na kopiëring. Ik begon met het te ontcijferen. Het was een haast onmogelijke taak: met potlood

geschreven op deels gelinieerd, deels ruitjespapier. Veel teksten waren weer doorgestreept, maar daar heb ik me niets van aangetrokken. Enkele losse blaadjes maakten het nog lastiger om de volgorde te bepalen; en bijna nergens gedateerd!

Kortgeleden kwam ik toevallig het boekje tegen van Jos Verstraeten. Geschreven en uitgegeven: 's-Hertogenbosch, December 1944. STORM OVER DEN BOSCH. Dagboek over de Eindstrijd van de Bevrijding van 's-Hertogenbosch. Eigen beheer, 1944. (eerste druk), 31 blz. Hij woonde aan de Citadellaan en hield een dagboek bijna exact in dezelfde periode. Maar ik ontdekte al lezende dat hij bijna om de hoek woonde, en misschien zelfs in onze schuilkelder heeft geschuuld! Het verhaal loopt bijna volledig synchroon met van mijn vader. Alleen vanuit een heel andere invalshoek en met heel andere bewoordingen. En...het is heel secuur gedateerd, waardoor ik alle verhalen van mijn vader nu ook precies in de tijd kan plaatsen. Hij begint met: 'Een striemende najaarsregen jaagt over het oude marktplein van Brabants hoofdstad dat op deze Zaterdagmorgen een troosteloos beeld biedt. Het begint op Zaterdag 9 september 1944, en eindigt op Vrijdag 27 oktober 1944. Hij eindigt met: 'Want het leven gaat verder...'

Daarna kon ik me er niet meer van losmaken. Het bleef maar spoken door mijn hoofd. Alsof iemand een grammofoonplaat draait, die alsmaar blijft hangen. Of op een temerig toontje en kinderversje zingt. Ik heb de spelling gemoderniseerd om het leesbaar te maken. Spelfouten of schrijffouten heb ik gecorrigeerd en de interpunctie omwille van de leesbaarheid soms aangepast. Verder heb ik de tekst zoveel mogelijk intact gelaten. Daarna ben ik op zoek gegaan naar achtergrondinformatie. Het had veel meer inhoud dan ik aanvankelijk voor mogelijk hield. Ik kreeg steeds meer medelijden en diep respect voor mijn ouders en hun generatie. Ze hadden lef. Ze volgden hun hart en bleven hopen op een betere toekomst. Ze namen het leven zoals dat kwam. Van de gruweligheden die plaatsvonden in de concentratiekampen hadden ze toen nog geen idee. Wat me het meest opviel in het verslag van mijn vader was zijn houding ten opzichte van de mensen om hem heen. Het lijdens. Enerzijds verbijstering: - dit is nu oorlog, zoals ik het las in de boekjes van mijn jongensjaren -. En anderzijds: in een oorlog heb je alleen maar verliezers: - zowel bij vijand als bij vriend -. 'Ik ben goed, jij bent slecht' is het makkelijkste wereldbeeld. De wereld was voor de mensen in

oorlogstijd helemaal zwart-wit ingedeeld. Ondanks alles is dat natuurlijk te simpel en sterk vertekend. Ook toen zat de wereld natuurlijk niet zo in elkaar. Wat mij zeer ontroerde in het verslag van mijn vader is zijn houding ten opzichte van de slachtoffers. Daar hoorden ook de Duitse militairen bij. (Lees over zijn ontmoetingen met een aantal van deze mannen.) Inmiddels behoor ik tot de senioren van nu. Senioren die groot zijn geworden in een tijd dat praten over grensoverschrijdende gebeurtenissen niet gewoon was. De oorlog was in letterlijke en figuurlijke zin een zéér grensoverschrijdende gebeurtenis. Onze manier om ermee om te gaan was: flink studeren en hard werken; geen emoties. Heel erg je best doen om moeilijke herinneringen niet onder ogen te zien. De vuile was vooral niet buiten hangen. Ik heb zelf niet zoveel herinneringen aan de oorlog, daarvoor was ik nog te klein. Wel aan de tijd daarna, en aan de sfeer die er hing. We baden elke avond voor het slapen met onze ouders: 'Nooit meer oorlog, Lieve Heer'. Eten was ook heel beladen. Je bordje leegeten en vooral dankbaar zijn dat er wat te eten was! Daar had ik een gruwelijke hekel aan. Wat de spelletjes op straat betreft, dat had ook nog vaak te maken met de

oorlogstijd. Luxe was er niet. Kleren werden genaaid 's avonds als we op bed lagen. En tante en oma breiden prachtige truien van uitgehaalde wol. Haren werden gewassen met Lodaline boven een zinken teiltje. Over de gebeurtenissen uit de oorlogsjaren werd nooit echt gepraat. Wel gewaarschuwd en bedreigd. Uit nieuwsgierigheid ben ik zoek gegaan naar literatuur over die angstige jaren. Ik wist dat mijn moeder een 'verboden' kast had in de kamer boven de poort met het gouden plafond. Daar mochten wij niet komen. Een boekenkastje met rechts en links glas-in-lood-deurtjes. Die waren afgesloten met een sleuteltje Toen ik wist waar die verstopt lag ben ik stiekem op zoek gegaan naar informatie. Ik denk dat ik toen een jaar of 10 was. Wat mij nog bijgebleven is, was het onthutsende boek over een zekere Daniela, een Joods meisje. Hierin werden experimenten beschreven die op jonge vrouwen werden uitgevoerd. Er lagen veel illegaal gedrukte boekjes en blaadjes, pamfletten enz. in die kast. Mijn moeder heeft alles met argusogen bewaakt. De doos met 'oorlogsspullen' is nog in het bezit van onze familie. Aan de zijde van het station wordt al vroeg zwaar gevochten. De binnenstad is nu gezuiverd. Ik schrijf het maar op, doch het dringt

nauwelijks tot mij door. Over de vernielde brug klauteren mensen, die dagenlang in de stad opgesloten waren en nu naar huis willen. Ik vraag hen hoe het in de binnenstad is en ze vertellen, dat de schade nogal meevalt. De Sint Jan is onbeschadigd! In de middag laait een nieuwe grote brand op. Het station staat in vlammen. Met weemoed denk ik aan het prachtige gebouw. Heel de nacht duurt de brand voort en verlicht de hemel boven de stad felrood. 's Avonds in de kelder zie ik door het luik de felrode gloed van het brandende station. Laag over de stad kruipen grijze rookwolken. Schijnwerpers op de wolken gericht weerkaatsen een spookachtig licht op de gehavende stad.

AUTHENTIEK VERSLAG VAN JAN- THEO WERNERS

Een landverrader (genaamd de Kin) werd op klaarlichte dag 's middags om drie uur in de Kerkstraat (terwijl hij met zijn vrouw aan 't winkelen was) door twee onbekenden neergeschoten. De Bosschenaren feliciteerden elkaar met het overlijden van deze persoon en zeiden: hij is niet dood, hij is kapot. 's Avonds kwam de reactie van Duitse zijde: fietsen werden gevorderd, er kwamen aanplakbiljetten op de panden: 'Een vooraanstaand persoon is gedood en er zullen zes Nederlanders gefusilleerd worden.' Volgens mededelingen uit goede bron moeten het er veel meer geweest zijn. Alle burgers om acht uur binnen, en dat in de zomermaanden van 1944. Vervolgens kwam het bevel dat alle mannen om 7 uur 's morgens op Zondag bij het station aanwezig moesten zijn met schop en